

Niets kan ons beter een juist denkbeeld geven van het karakter en de levenswijze van een adellijk heer in de middeleeuwen dan zijn woning, of beter gezegd, zijn kasteel.

Hij leeft stoffelijk en zedelijk afgezonderd van zijn medemenschen en verlaat slechts zijn slot door verveling of brutale hartstochten gedreven.

De bouwvallen van een middeleeuwsch kasteel doen mij steeds denken aan het rif of gedaante van een verscheurend dier! Inderdaad, zijn ligging, zijn uitzicht, de schikking zijner verschillende deelen geven er iets hard, iets terugstootends aan, dat huiveren doet en eerder doet denken aan het hol van een roofdier dan aan de verblijfplaats van een mensch!

De ligging van zulk kasteel was steeds met de grootste zorg gekozen, 't zij op een steile rots, 't zij op een hoogte, 't zij in de vlakte, dichtbij een waterloop, die dan afgeleid werd om de breede slotgracht te vullen.

Als 's morgens de zonne in het oosten oprees en haar rozig licht over het landschap uitstrooide, dan zag men op de gekanteelde muren en de torengalerijen de wapenrustingen der schildwachten schitteren; dan weerspiegelde zij in de ruitjes der smalle tralievensters, hier en daar in de torens en in de hooge muren van het slotgebouw aangebracht, en deed ze gelijken aan zoovele wijdgeopende oogen, waarmede het slot den omtrek bespiedde.

's Avonds, als de zon in purperen luister ter westerkimme daalde en hare laatste stralen over 't aardrijk schoot, was het soms alsof de verlichte deelen der torens en muren van het kasteel met bloed overgoten waren! En als daarna de nacht er zijn mantel over heen had gespreid en het koeltje de ijzeren windwijzers daarboven

JAN ZONDER VREES

door C. DE KINDER

uitgave van L. OPDEBEEK Antwerpen

De Wonderlijke lotgevallen

VAN

JAN ZONDER VREES

EEN XVe EEUWSCHE VERTELLING

PENTEEKENINGEN VAN EMIEL WALRAVENS